

เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ วันปฏิบัติ วันประพาศเพื่อศาสนา วันพระของเรา เห็นไหม พระพุทธศาสนา เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พระพุทธศาสนา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน สอนให้เราตื่น ให้เราเบิกบาน เบิกบานจากความเป็นจริงภายใน

ถ้าพูดถึงว่า ถ้าเราไม่เข้าใจตามความเป็นจริง เราก็จะไปตามประสาเรา เราลงกระแสของโลก เราเกิดมาอยู่ในกระแสของโลก กระแสของโลกเป็นไปตามกระแสของโลก ถ้าคนไหน ประครองตัวไว้ในกระแสน้ำ เห็นไหม เราอยู่ในแม่น้ำ เราไปตามแม่น้ำ ความเป็นไปของน้ำนั้น มันก็เป็นไปว่าเราประครองตัวอยู่ได้ เราพบความสำเร็จของเราในโลก นี่มันเป็นเรื่องของโลกเขา

พระพุทธศาสนาไม่สอนอย่างนั้น สอนสิ่งที่การกระทำนี้มันเป็นเรื่องของกรรม กรรมดี ทำผลให้ดี กรรมชั่ว ทำผลให้ชั่ว เราทำคุณงามความดีมา คุณงามความดีให้ผลมาขนาดไหนมันก็เป็น คุณงามความดี แต่มันไม่ตื่น มันไม่ตื่นเพราะเราไปในกระแส ในกระแสของโลก มันเป็นไปตาม กระแสของโลก มันก็หมุนไปตามกระแสของโลก มันไม่ตื่นขึ้นมา ถ้ามันตื่นขึ้นมา มันต้องทำใจ ให้ตื่นขึ้นมาจากความเป็นจริง

ถ้าศาสนาพุทธ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันถึงได้แสนยากใจ การประพาศปฏิบัติมันแสนยาก ยากเพราะว่ามันต้องขุดกิเลสออกจากใจ ผู้ตื่นมันต้องตื่นจากกิเลส มันไม่ใช่ตื่นจากความเป็นจริง หรอก เห็นไหม พระอรหันต์เป็นผู้มีราตรีเดียว ตื่นตลอดเวลา เพราะอะไร เพราะใจไม่โดนปกคลุมไปด้วยกิเลส กิเลสไม่สามารถปกคลุมใจดวงนั้นได้ ใจดวงนั้นถึงว่ามีความรู้สึกตลอดเวลา มีความตื่นตลอดเวลา จะทำดีทำชั่วมันจะรู้ตัว

ถ้าเป็นคุณงามความดี มันจะเหยียบคันเร่ง สิ่งนี้เป็นคุณงามความดีเพื่อเป็นคุณงามความดีของโลกเขา เป็นคุณงามความดีจากเรานะ เราเวลาแสดงธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมเหมือนกัน เพื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วย รื่นเริงในธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ เวลาท่านเจ็บไข้ได้ป่วย เห็นไหม เวลาพระมาเยี่ยม บอกว่าให้สวดสัมโพชฌงค์ เพราะว่าธัมมวิชัย วิเคราะห์วิชัยธรรม มันรื่นเริงในธรรม เห็นไหม เวลาธรรมทำคุณงามความดีนี้เหยียบคันเร่ง เพราะว่าให้ใจนี้เบิกบานในธรรม ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันต้องเบิกบานกลางหัวใจ

แต่เราไปตามกระแสของโลก เราไม่รู้จักเบิกบาน เวลามันเป็นสิ่งที่ต่างๆ ขึ้นมา เราประพฤติดิปฏิบัติเข้าไป จะไปรู้สภาวะสิ่งใด เราไปตื่นกระแสของโลก คำว่า “กระแสของโลก” คืออะไร เพราะมันเป็นโลกียะ ความคิด คิดจากเรา เราเห็นจากเรา สิ่งที่เราเห็น “ควรจะเป็นอย่างนั้น น่าจะเป็นอย่างนั้น” นั่นนะความคาดความหมายไป

ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม มันจะได้ธรรมตามความเป็นจริง

ผู้ใดปฏิบัติธรรมไม่สมควรแก่ธรรม ไม่สมควรแก่ธรรมตรงไหน เพราะตัวเรายังไม่มีจุดยืน ไม่มีสัมมาสมาธิ ไม่มีหลักตั้งมั่น ถ้าไม่มีหลักตั้งมั่นจะไม่รู้ผิดรู้ถูกเลย ถ้าไม่รู้ผิดรู้ถูก มันไปตามกระแสความเห็นของตัว ความเห็นของตัวนี้เป็นกระแสของโลกแน่นอนเลย เพราะเราเกิดมาจากโลก ความคิดของเรา ความรู้สึกของเรามาจากโลก โลกมาจากไหน? โลกมาจากอวิชชา คือความไม่รู้ของใจ ความไม่รู้ละ

ธาตุรู้ ธาตุของใจเป็นธาตุรู้ แต่อวิชชาปกคลุมไว้โดยไม่รู้ ตัวเองรู้ทั้งหมดเลย แต่สิ่งนั้นผิดหมด

หลวงพ่อคุณบอกไว้ เราเห็นตามความเป็นจริง แต่สิ่งที่เห็นนั้นไม่จริงหมดเลย

เพราะเราเห็นนั้นมันไม่จริง สิ่งนั้นไม่เห็น...เห็นตามความเป็นจริงแล้วสิ่งนั้นไม่จริงเพราะอะไร เพราะว่ามันเป็นโลกียะ มันเห็นความเห็นของเรา เป็นความเห็นของโลก มันต้องปฏิบัติไปก่อน ถ้าปฏิบัติไปมันจะรู้ถูกรู้ผิด มันจะรู้ผิดมหาศาล ผู้ที่ประพฤติดิปฏิบัติมา มันต้องผ่านกระแสของความผิดมหาศาลเลย แล้วมันจะปล่อยความผิดไว้ ปล่อยความผิดแล้วมันไปไหนล่ะ? ปล่อยความผิดนั้นก็เข้ากระแสของธรรม มันยังไม่เป็นความถูกต้อง มันเข้ากระแสของธรรมก่อน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ แก่นของศาสนา คือ อริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคนี้สำคัญที่สุด มรรคนี้เป็นตัวพยายามขับเคลื่อน เป็นตัวพยายามเปลี่ยนแปลง เวลามันปล่อยวางจากความเห็นของเรา ปล่อยวางจากโลกเข้ามานะ เราเห็น เรารู้ รู้ไปหมด รู้แล้วมันยึด เพราะเราไม่รู้ เราต้องดีกว่าคนอื่น เราไม่รู้ หัวใจเราพัฒนาดีกว่าคนอื่น มันเป็นไปได้จริง มันพัฒนาจริง มันดีกว่าปกติ

จิตปกติมันรับรู้ด้วยอายตนะชั้นระหอบ แต่พอจิตสงบเข้าไป มันจะรู้สิ่งต่างๆ ที่มหัศจรรย์ขึ้นมา แต่ความรู้มันเป็นโลก โลกเพราะอะไร โลกเพราะสิ่งที่รู้มันมันออกจากฐาน มันไม่ได้เข้ามาทำลายหัวใจ เห็นไหม เวลามันปล่อยวาง ปล่อยจากความผิดมา ปล่อยจากกระแสของโลกมา มันเป็นกระแสของสัมมาสมาธิ ที่ว่ากำหนดพุทโธๆ ตรงนี้ไง ตรงนี้ย้อนกลับมา คึงมันกลับมาก่อน คึงความเห็นเรากลับมาเป็นเรา ถ้าความเห็นกลับมาเป็นเรา แล้วพยายามทำความเข้าใจ บ่อยๆ เข้า มันจะคึงมัน แล้วมันจะสงบมาก มันจะมีความสุขยิ่งกว่าความเห็นนั้น

ความเห็นนั้นเราไปเห็นสิ่งต่างๆ แล้วเราก็ดูว่าเราเห็น มันมีความรู้สึกเพราะมันสมความปรารถนา อยากรู้ อยากเห็น มีความอยากในหัวใจ พอรู้เห็นตามความอยากนั้นมันก็สมความอยาก พอสมความอยากมันก็เป็นความพอใจ แล้วมันต้องรู้สึกเข้าไปกว่านั้น รู้ละเอียดไปกว่านั้น รู้สิ่งต่างๆ ไปกว่านั้น แล้วมันไม่ไปไปตามความเป็นจริง เราก็ต้องคาดหมายไป เรามีสัญญา

เราบอกว่าเราไม่ได้คาดหมายหรอก แต่จิตได้สำนึกมันเป็น จิตได้สำนึกคือตัวกิเลสตัณหา ตัวนี้มันเป็นอยู่ในหัวใจของเรา มันมีความต้องการของมัน แล้วมันก็ทำเป็นโลก กระแสโลกเป็นแบบนี้ แล้วเราวนเวียนอยู่ในกระแสโลก ถึงว่ากระแสโลกมันจะปล่อยกระแสโลกมา มันต้องปล่อยมาเพื่อเป็นสัมมาสมาธิ แล้วยกขึ้นเดินอริยมรรค

พวกเราไม่มีมรรค มรรคที่เกิดขึ้นนี้เป็นโลกียมรรค โลกียมรรค ความสัมาอาชีวะชอบ เลี้ยงชีวิตชอบ นี่ว่าเป็นมรรคๆ มรรคแบบนี้มรรคแบบเลี้ยงทาต เลี้ยงทาตคือเลี้ยงร่างกาย เลี้ยงร่างกายแต่ไม่เลี้ยงหัวใจชอบ คิดผิดคิดถูก เห็นไหม สัมาอาชีวะ เลี้ยงชีวิตถูก ชีวิตคือหัวใจของเรา ถ้าหัวใจของเรามันเลี้ยงชีวิตถูก มันจะย้อนกลับมาจากภายใน เลี้ยงชีวิตถูก สัมาอาชีวะเกิดขึ้นมา นี่เลี้ยงชีวิตถูก จะเกิดเป็นองค์ของฌานขึ้นมา เป็นองค์ของสมาธิขึ้นมา องค์สมาธิขึ้นมานี้ยก วิปัสสนา ผู้รู้จะรู้ตรงนี้ไง ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

เราอนหลับอยู่ เราลุกจากที่นอนของเรา เราเป็นคนตื่นใจใหม่ แต่หัวใจมันนอนอยู่ จมอยู่ในอารมณ์ของเราเอง มันไม่เคยตื่นขึ้นมาเลย มันถึงไม่ใช่ผู้ตื่น มันเป็นผู้หลับไหลไปในอารมณ์ ความคิดของเรา ในสิ่งที่เราคิดนี่มันเป็นอารมณ์ มันเป็นแขกจรมา แล้วทับหัวใจอยู่ ใจถึงไม่ตื่นใจ ถ้าใจกำหนดสัมมาสมาธิขึ้นมา มันจะตื่นขึ้นมาจากตรงนี้ ผู้รู้ ผู้ตื่น...ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้แก้ไขตัวเอง ผู้แก้ไขตัวเองในอะไร? ในสติปัญญา ๔ ในกาย ในเวทนา ในจิต ในธรรม

เราเห็นต่างๆ เห็นใหม่ เห็นพวกภูตผีปิศาจ เราเห็นออกไป เห็นภูตผีปิศาจ เห็นอะไรก็แล้วแต่ ความเห็นมันเป็นโลก แต่ถ้าความเห็นของธรรม จิตมันเป็นสัมมาสมาธิเข้ามา มันเห็นกายขึ้นมา มันเห็นเป็นอสุภะ ไม่ใช่ผี พอเห็นอสุภะนี้มันจะสะท้อนหัวใจ มันสะท้อนหัวใจ นั่นนะ หัวใจมันตื่น ตื่นแล้วมันสะท้อนด้วย สะท้อนว่าเราจะสามารถแยกออกมาจากมันได้ แยกออกมาชำระกิเลสได้ มันมหัศจรรย์ตรงนี้ไง มันเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนกว่าโลกเขานะ

โลกเขานะ พระเทวทัตเหาะได้ด้วย แต่ทำไมพระเทวทัตทำความผิดละ พระเทวทัตเหาะไปสอนพระเจ้าอชาตศัตรู กลายเป็นงูไปพันบนคอของพระเจ้าอชาตศัตรู แต่ทำไมเวลามันเลื้อยขึ้นมาจนจรณีสืบ เห็นใหม่ ทำความผิดไว้กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนจรณีสืบ สืบตั้งแต่มียังมีชีวิตอยู่นะ ไม่ใช่ตายแล้วเป็นไป สืบไปสดๆ ร้อนๆ สืบไปเลย สืบลงไปในนรกเลย เพราะอะไร เพราะมีจิตคิดอยากจะปกครองสงฆ์แทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำสงฆ์ให้แตกแยกออกจากกัน มันเป็นเรื่องอย่างนั้น นั่นนะเรื่องของโลกมันเป็นอย่างนั้น มันเป็นขึ้นมาได้ แล้วมันก็เลื้อยได้

เวลาเข้าสมบัติ เข้านิโรธสมบัติ เข้าได้ เรื่องอย่างนี้มันเป็นเรื่องของ การเข้าได้ แต่เข้าได้ก็ครั้ง เข้าได้แล้วเป็นประโยชน์อะไรขึ้นมา เข้าได้ขนาดไหนก็แล้วแต่ มันก็เป็นในองค์ของสัมมาสมาธิ ถ้ามันคิดมาเป็นองค์ของสัมมาสมาธิ มันเป็นมรรคองค์หนึ่งเท่านั้น มันยังขาดอีกตั้ง ๗ องค์นะ มรรคยังขาดตั้ง ๗ องค์ แล้วมรรคมันอยู่ที่ไหน การงานชอบ ชอบในอะไร ความเพียรเพียรชอบในอะไร

สิ่งที่เป็นความชอบนี้เป็นสัมมา สัมมาคือความถูกต้อง กับมิจา มันเป็นมิจามันถึงพลิกออกไป มิจาเพราะอะไร มิจาเพราะกิเลสความไม่เข้าใจของเรา ไม่ใช่มิจาเพราะคนอื่นเลย ความไม่เข้าใจของเรามันจะบิดเบือนสิ่งนี้ออกไป แล้วมันทำตามความเห็นของมัน ความเห็นของมันต้องทำตามความพอใจของมัน เพราะมันเป็นสิ่งที่ไม่รู้ เห็นใหม่

แต่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นการการันตีจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่รู้ไว้ก่อน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ชำระกิเลสไป บุญเพนิวาสานุสติญาณ ระลึกอดีตชาติได้ อันนี้ไม่ใช่ ย้อนอดีตชาติไปถึงที่สุดเลย ย้อนกลับมา กิเลสยังเหมือนเดิม รู้อนาคตไปเกิดนะ จตุปปาตญาณ รู้ว่าสัตว์ตายแล้วไปเกิดที่ไหน ก็ไม่ใช่ จนย้อนกลับเข้ามา จนสุดท้ายเป็นอัสวักขยญาณ ญาณหยั่งรู้อันนี้ นี่วิชา ๓

วิชา ๓ คือรู้อดีตชาติ รู้การเกิดการตาย นี่วิชา ๓ แล้วเวลารู้อันสำคัญ คือรู้อัสวักขยญาณ ชำระกิเลสออกไปจากใจ พอกิเลสออกไปจากใจ ใจเป็นอิสระ พอใจเป็นอิสระ ความเสื่อมไม่มี สิ่งที่จะต้องเสื่อมต้องแปรสภาพอยู่ไหน? ไม่มีแล้ว เพราะมันเป็นสิ่งที่ว่าสิ่งที่ไม่รู้ สิ่งที่ว่าประคองตัวไม่ได้ มันหลุดออกไป ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันตื่นกลางหัวใจ มันตื่นมาอย่างนี้ หัวใจมันตื่นขึ้นมา มันถึงจะเข้าใจ

แล้วเวลาทำไปทุกคนที่ไม่หลงไม่มี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษากับลัทธิต่างๆ มา ๖ ปี ไปตามเขา ไปตามเขาเพราะอะไร เพราะตัวยังไม่รู้ แล้วอาศัยคนอื่นไป แต่พอรู้ขึ้นมา มันละเอียดลึกซึ้งมาก ละเอียดยู่ภายใน มันถึงว่าคนที่ว่ายย้อนกลับเข้ามา ไม่มีไฟฉาย กระบอกไหนที่เวลาเราเปิดไฟแล้วไฟจะย้อนกลับ ไม่มีหรอก มันส่งออกไปตลอด ธรรมชาติของใจก็เป็นแบบนั้น มันส่งออก ความรู้สึกเรามันจะส่งออกไปตลอด การส่งออกไป ออกไปจากฐานความคิดอันนี้ พอฐานความคิดนี้ออกไป มันจะเป็นสภาวะแบบนั้น แล้วมันจะหลงไปอยู่ในโลก แล้วมันจะเวียนไปในโลก

เราประพาศปฏิบัติ เห็นไหม เวลาพระปัจจุบันเดี๋ยวนี้ เวลาเราไปหาพระ พระทำอะไร? พระทำพิธีกรรมให้เรา พิธีกรรมนี้เป็นอะไร? เป็นพราหมณ์ สิ่งที่เป็นพราหมณ์ มันสมควรไหมที่ชาวพุทธ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานมาทำพิธีของพราหมณ์ พราหมณ์กับพุทธ เราจะแยกกันตรงไหนว่าตรงไหนเป็นพราหมณ์ ตรงไหนเป็นพุทธ

ถ้าเป็นพุทธ เห็นไหม พุทธนี้สอนเรื่องอริยสัจ เรื่องความเป็นจริง นี่พุทธ แล้วพระเดี๋ยวนี้มีพุทธไหม แม้แต่พระองค์ก็เข้าทรงนะ สิ่งที่พระเข้าทรงมันขาดจากไตรสรณคมน์ ขาดจากพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์

พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ต้องแบบว่าไม่ถือมงคลดินข้าว ไม่ถือลัทธิต่างๆ ไม่ถือความเห็นต่างๆ แต่เข้าไปเข้าทรงเอง ไปเข้าทรง เชื่อเจ้าเชื่อผี สิ่งนั้นเป็นอะไร? มันก็เป็นพราหมณ์

ไปแล้ว แล้วเป็นพระใหม่ แล้วเราแยกตรงไหนว่าตรงไหนเป็นพระ ตรงไหนเป็นพุทฺธ ตรงไหนเป็นพราหมณ์? เราแยกไม่ถูก แต่เราก็อาศัยไป เราเห็นว่าพระทำถูกๆ...พระนั้นน่าจะคือตัวทำผิด เพราะพระเข้าไม่ถึงหลัก พระต้องผิดก่อน มันเป็นมิจฉา มันไม่ถูกหรอก แต่ถ้าจะถูก ถูกตรงไหน

ถูกตรงเราประพฤติปฏิบัติ เราต้องการความสงบของใจ สิ่งที่เป็นความสงบของใจ พอมันสงบจริง มันจะมีความสุขเกิดขึ้นก่อน มันจะปล่อยภาระรกรุงรัง สิ่งที่เราเห็นมันเป็นภาระรกรุงรัง เรื่อยๆเข้าใจว่าอันนั้นเป็นผลนะ อันนั้นเป็นสิ่งที่ว่าล่อใจ อันนั้นกิเลสมันล่อ เวลาเราประพฤติปฏิบัติ เวลาเรากินอาหารเรารู้ว่าอาหารที่เป็นประโยชน์มันจืด มันไม่อร่อยหรอก แต่เราต้องอยากกินอะไรที่มันอร่อยๆ มันจะพอใจเรา ใจก็เหมือนกัน เวลาเราเจอสัมมาสมาธิ มันจะเป็นความสุข มันไม่พอใจ แต่ถ้าไปรู้สิ่งต่างๆ นี่มันจะพอใจนะ นั่นนะอาหารที่มันรสชาติใจ แต่มันให้อะไร กินของที่ว่าเผ็ดมากกินไปมันก็ให้ผลแก่ร่างกาย ทุกอย่างให้ผลแก่ร่างกาย นี่ไปก็เห็นสิ่งต่างๆ ก็ให้ผลกับจิตใจ จิตใจก็ว่าเห็นแล้วจริงไหม สิ่งนั้นเป็นไปตามนั้นจริงไหม

อดีตอนาคต ไม่ได้แก้อะไร สิ่งที่ไม่แก้อะไรคือปัจจุบัน สิ่งที่เป็นปัจจุบันคือความเป็นสัมมาสมาธิ สิ่งที่เป็นสัมมาสมาธิ ต้องจับสิ่งนี้ตั้งมั่นขึ้นมา แล้วแก้ที่ตรงไหน มันคิดที่ตรงไหน? คิดในร่างกายของเรา ก่อน คิดในความเห็นของเรา คิดในใจของเรา

เวลาเรากระทบ คนเขาจะว่าอย่างไรก็แล้วแต่ ใครจะพูดอย่างไรก็แล้วแต่ กระทบเรา เรารู้สึกไหม? รู้สึก ถ้าเราทำลายที่ไหน ทำลายที่เขา? ไม่ใช่ เราต้องทำลายที่เรา ทำลายสิ่งที่กระทบ เสียงกระทบหูแล้วสักแต่ว่าเสียง ทุกอย่างสักแต่ว่า เราไม่มีสิ่งที่รับรู้ แล้วมันกระทบมารับรู้ไหม? รับรู้ รับรู้เพราะอะไร เพราะมันมีภพของใจ ใจนี้มีสถานที่ตั้ง ต้องทำลายตัวนี้ไป ทำลายที่ตั้งขึ้นมา พอเสียงมากระทบก็สักแต่ว่ารู้ สักแต่ว่าเข้าใจ จะว่าไม่รู้ก็ไม่ได้ เข้าใจว่ารู้ แต่ไม่มีฐานออกไป ความโกรธ ความคิดความผูกโกรธไม่มี สิ่งที่จะเป็นอารมณ์ขึ้นมาจากใจไม่มี

สิ่งนั้นไม่มีแล้วทำไมออกมารุนแรงอย่างนั้น

รุนแรงนี้เป็นภาษาของธรรม สิ่งที่เป็นธรรม น้ำในกระป๋องกระป๋องหนึ่ง ถ้าเป็นน้ำสกปรก คือน้ำหัวใจของเราสกปรก เทออกมามันก็เหมือนกัน น้ำที่สะอาดเทออกมาก็เหมือนกัน อาการของใจ เราอ่านพระไตรปิฎกว่าพระอรหันต์ต้องสงบต้องเรียบร้อย ต้องเป็นไปตามพระไตรปิฎก... เราอ่านนี้ เราอ่านแล้วเราเข้าใจอย่างนั้น ความเรียบร้อยจะทำอย่างนั้นก็ได้ พระอรหันต์เหมือนกับพระพุทธรูปใหม่ ถ้าเหมือนกับพระพุทธรูป พระพุทธรูปไม่ขยับเขยื้อนเลย เรียบร้อยตลอดเวลา

แล้วพระพุทธรูปสอนใคร? พระพุทธรูปไม่ได้สอนใครหรอก แต่หัวใจที่สงบ หัวใจที่เรียบร้อยอันนั้นต่างหาก แต่กิริยาที่แสดงมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยไล่พระ เคยเียดพระ แต่เวลาคนอ่านพระไตรปิฎกนี้อ่านไม่เป็น

อ่านพระไตรปิฎกนะ “นาคิตะ นั้นใครมาส่งเสียงร้องในวัดนั้น หนวกหูเหมือนชาวประมง เขาหาปลา กัน ให้ไล่ออกไป” นี่พระพุทธเจ้าไล่พระนะ ไล่พระออกไป สมัยนั้นพระนาคิตะเป็นผู้อุปัชฌาย์พระพุทธเจ้าอยู่ แล้วลูกศิษย์ของพระสารีบุตรจะมาราบพระพุทธเจ้า ส่งเสียงดังมากเลย พระพุทธเจ้าบอกว่าให้ไล่ออกไป

พอไล่ออกไปแล้ว เทวดาก็มาหา บอกว่า “พระพุทธเจ้าทำผิด”

“ทำผิดตรงไหน”

“ทำผิดที่ว่า ผู้ที่เขามานั้นจะมาราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้บวชใหม่ก็มี เป็นผู้บวชปานกลางก็มี เป็นผู้บวชมานานแล้วก็มี คนที่ไม่รู้ก็มี ควรจะสงเคราะห์คนที่ไม่รู้” เห็นไหม ถึงได้ไปให้พระตามกลับมา พอตามกลับมาแล้วเทศน์สอน สำเร็จเป็นพระอรหันต์มากมายเลย เห็นไหม

นี่เราดูแต่ว่าต้องละเอียดอ่อน ต้องรอบคอบ ต้องนิมนต์ถึงจะเป็นพระอรหันต์ แต่ไม่คิดว่าหัวใจต่างหากเป็นพระอรหันต์ กิริยานั้นเป็นเหมือนกัน กิริยาเป็นกิริยาจากภายนอก แต่ความรู้จากภายใน สิ่งใดจะปิดบังใจของผู้ที่สิ้นกิเลสไป เป็นไปไม่ได้ ผู้สิ้นกิเลส ใจสิ้นกิเลสแล้วรอบรู้ไปทั้งหมด แต่สิ่งที่เป็นโทษ พระพุทธเจ้าไม่พยากรณ์สิ่งต่างๆ ไปไว้ในป่า เทศน์ความรู้ของพระพุทธเจ้าเหมือนใบไม้ในป่า พระไตรปิฎกเหมือนใบไม้ในกำมือเท่านั้นเอง ความรู้ที่จะสอนคนสอนแล้วเป็นประโยชน์มันมีอยู่เท่านั้นก็สอนเพียงเท่านี้

อันนี้ก็เหมือนกัน สิ่งทีพูดแล้วคนจะติด โอ๊ย! พูดไปทำไม พูดแล้วคนมันยังจะติด คนยังจะหลง ธรรมดามันก็หลงอยู่แล้ว เรานี้หลงกันอยู่แล้ว แล้วจะให้คนสอนให้หลง ก็อย่างที่ว่าเมื่อกี้เป็นพระหรือเป็นพราหมณ์ ถ้าเป็นพราหมณ์ก็ถือกันเป็นพราหมณ์ๆ ไป ถ้าเป็นพระมันก็ต้องปล่อยวางให้หมด สิ่งที่เรากราบไหว้อยู่ไม่มีประโยชน์เลย ประโยชน์คือเรา ถ้าเรากราบไหว้เราทำตัวขึ้นมา แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังสอนเทวดาสอนพรหม แล้วเรากราบไหว้ใคร เราก็ขอพรหมขอเทวดาให้เรามีความสุข มีความเจริญรุ่งเรือง แต่พวกเทวดาเขาก็มีความทุกข์

ของเขา เขาก็ต้องการบุญกุศลของเขา เขาก็ต้องมาทำบุญกับพระ แล้วพระเรายังไปเข้าทรง มันสมควรกับพระไหม? มันไม่สมควรกับพระ มันไม่เป็นความจริงหรอก

ถ้าเป็นความจริง ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติธรรม เทวดาคุ้มครองนะ คุ้มครองแต่พระผู้ปฏิบัติ พระผู้ที่ประกอบคุณงามความดี เทวดาคุ้มครอง เทวดาอยากได้บุญกับพระองค์นั้น อยากเข้าใจแบบพระองค์นั้น แล้วเป็นความสงบของใจ เป็นความสงบของใจ คือเวลาตามธรรมะจะตอบธรรมะได้หมดเลย ธรรมะนี้ไม่มีปิดอั้นในหัวใจของผู้ที่รู้ธรรม

แต่เรื่องของโลกมักจะเอามาให้คนคิด เพราะกิเลสมันติดอยู่แล้ว ยกให้กิเลสมันติดมากเข้า ใดๆ มันจะเป็นประโยชน์ไหม มันกลับเป็นโทษเสีย เป็นโทษกับผู้ฟังนั้น แต่ผู้ที่พูดรู้ว่าสิ่งนี้ถูกหรือผิด พูดไปตามกระแสนั้น คือเหมือนใบไม้ที่ไม่สมควร พระพุทธเจ้าไม่พยากรณ์สิ่งต่างๆ ไม่พยากรณ์สิ่งนี้ไฉน แต่ถ้าเป็นประโยชน์จะเป็นประโยชน์กับใจ แล้วจะเป็นประโยชน์กับทุกๆ คน นี่ ศาสนาพุทธ

วันนี้นั้นพระนะ พระพุทธศาสนาสอนลงที่การชำระกิเลส การปล่อยวางกิเลส แล้วเราตายไป เราจะเกิดเหนือเทวดาเหนืออินทร์เหนือพรหม เพราะสิ้นกิเลสไป พวกเทวดา อินทร์ พรหมยังอยู่ในกิเลส ยังไม่เข้าใจสิ่งนี้ ถึงมาฟังธรรมไป ฟังธรรมก็ฟังว่าจะทำอย่างไรจะปลดเปลื้องความข้องของใจอันนี้ให้ได้ จันก็ทำไม่เป็น จันเป็นเทวดา จันก็ไม่รู้ เพราะทำไม่เป็น

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ มนุษย์รู้ หลวงปู่มั่นรู้ สอนเทวดา สอนอินทร์ สอนพรหม สอนทุกๆ อย่าง แล้วสิ้นสุดออกไปได้ สอนได้เพราะมีธรรมในหัวใจ ถ้าไม่มีธรรมในหัวใจ เทวดาองค์ไหนมันจะมาหา เพราะมันก็รู้ที่อยู่ ภาวะของใจ เทวดาก็มองออก ก็มองรู้ รู้หมดว่าใจดวงไหนมันสะอาด ใจดวงไหนสกปรก แล้วใจดวงไหนสะอาดเขาก็ไปหาใจดวงนั้น แล้วเขาก็จะฟังพาอันนั้น

นั่นนะมันรู้จริงที่เรา เราถึงว่าศาสนาพุทธสอนที่เรานี้ สอนที่หัวใจนี้ หัวใจมีจุดเย็นแล้ว เราจะประสบความสำเร็จของเรา มีความสุขในใจของเราก่อน แล้วเราจะมีจุดเย็น แล้วเราสอนคนอื่นได้อีกด้วย จะชักไม่ไห้คนหลงไปในกระแสของโลก จะเข้าหาพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ตลอดไป เอวัง